

աւելի մօտէն կը յարի մեզի, գրեթէ աւրենակից կը դառնայ: Մենք կը կարծենք զմեզ ըլլալ Տանդէ կամ Պէաթրիչէ, Փրանկիսկոս Ասիզացին կամ Ս. Բենեարդոս, և կամ մէկը այն ամբիժ հոգիներէն, որոնք կը ձգտին դէպ ի վեր՝ յափշտակուած խորհրդաւոր վարդին տեսիլէն: Իրաւ է որ երբ երբորդ երգին ընթերցումը կ'աւարտենք ու գիրքը խփելով չորս կողմերնիս կը նայինք, մեր տան կաշ կարասին ու սպասները և նոյն իսկ բնութիւնն իր ամենածաղկած երեոյթին

մէջ՝ օտար կ'երևին մեզի. օրուան լոյսը տօգունած կը գտնենք, լեռներու համայնապատկերն անշուք, ծովուն տեսարանն անձուկ, աստղազարդ կամարը ցուրտ ու ծանր՝ իրր հակառակ կողմ դարձած կիտուածէ ռաժակ մը:

Մեր հոգին վար ինկած է բարձրութեանէն. ան հասած էր յափշտակման վերջին ծայրը և յանկարծ արթնցած է՝ անպատմելի գեղեցկութեան և ուրախութեան եւրազէ մը յետոյ:

Շար.

Թարգ. Հ. Ս. ՏԵՐ-ՄՈՎՍԵՅԱՆ

ԱՐՁԱԿ ԵՐԳԵՐ ՀԱՅՐԵՆԻՔԷՍ

ՊՈՆՏՈՍ

Օտար էիր երբ հայ փառքի ոսոխներն քեզ խլեցին դրժօրէն ու քաջազներն Տըր-ղատի վերջին հաւորոյցն առին հողէն Միհրդատի. և դրժեց քրքակն քաջին «Էլէղոսայ»՝ սգաւոր:

Պոնտոս, զարձեալ սրբացեր ես դու այսօր, օտարոտի մին մինակ, զաւակներդ չար հողմերուն տարտղնած. Պոնտոս քեզի կ'աղերսեն ձագուկներդ մենաւոր, Պոնտոս գովքդ կը հայցեն որդիներդ հեռաւոր:

Ինչպէս չեղզել այն փառքը որ ծաղկեցաւ լուսաշող ու զոհար մը եղաւ Թագին հայրենի, որ կը ցաթէ, կը շողայ ինչպէս փոսուոյս սլացիկ:

Ինչպէս չեղզել սեպ կողերուդ կենսահիւթն ուր վեհ ոգին Անիի կը պտտուկէ, կ'արծարծի ինչպէս անմահ հոգիներ:

Ինչպէս չեղզել հպարտ լանջող վե-

հաշուք որ ուճացաւ Մեծ Հայրենի աւիւնով ու շունչ տուաւ դիցազներու մեծ ծախիւրտ:

Կանգնէ Պոնտոս, քեզի բհաւը չհասնիր: Դուն որ եղար փառապանծ, եղիր յարմեծ ու ըմբոստ. դուն որ արիւն, դուն որ արցունք ըմպեցիր, պոռթկա՛վ վրէժ ու ցատում, զի՛ կողերդ կը սարսուան հոնդիւնէն զաւակներուդ կիսահեղձ, զի հայ չէ նա որ չի գիտեր ընդվզիլ, պատուհասել չարութիւնը նողկալի:

Ծնցուէ՛ Պոնտոս, զաւակներդ կը գոռան. ցնցուէ՛ հպարտ ինչպէս ոգին հայկազնեան. հեռու չէ երբ հորիզոն մը շողուն պիտի գայ բացուիլ բուրներուդ վրայ մթին ու կուրծքիդ:

Ծնցուէ՛ Պոնտոս, Մայր Հայրենիքն քեզ կը հայի արիւնոտ: Ծնցուէ՛ Պոնտոս, զաւակներդ վրէժ կ'երզնուն քու լլկուած պատուի համար ու խաչին որ կրեցիր դիցազնի պէս յաղթապանծ:

Ծնցուէ՛ Պոնտոս. զաւակներդ քեզ կուգան, միշտ արիւնոտ բայց վեհանմն...

Թ. ԵՂԻՇԷ

1. Այս՝ Տրապիզոնի մէջ յունական թաղամաս մ'է այժմ, համառու բլրակին վրայ, որու համար աւանդու թիւը կ'ըսէ թէ Տրապիզոնը պարսի մը մէջ այդ վայրը ցոյց տալով ըսած է «էլէջ հուսայ» «եղջ այստեղ» և այժմ յունական աղաաղումով կ'ըսուի «Էլէղոսայ»: